

De dromedaris voedt zich met gras en andere planten, ook de taaie, doornige, zoute en uitgedroogde planten die de meeste andere dieren laten staan. Door de gespleten bovenlip is hij in staat zelfs doorntakken en cactussen te eten. Bij een hoge voedselvoorraad eet hij twee

tot drie kilogram voedsel per uur. De tanden van een dromedaris groeien hun hele leven door. Om ze af te slijten knabbelt hij aan hard materiaal als botten en stukken hout.

De dromedaris kan voor langere tijd zonder water. Als hij kan drinken, drinkt hij grote hoeveelheden: meer dan honderd liter water in tien minuten komt voor. De eeltkussens onder de voeten beschermen hem tegen het warme zand. De neusgaten en oren zijn bedekt met lange haren, die het zand tegenhouden. Om diezelfde reden heeft het dier lange wimpers en

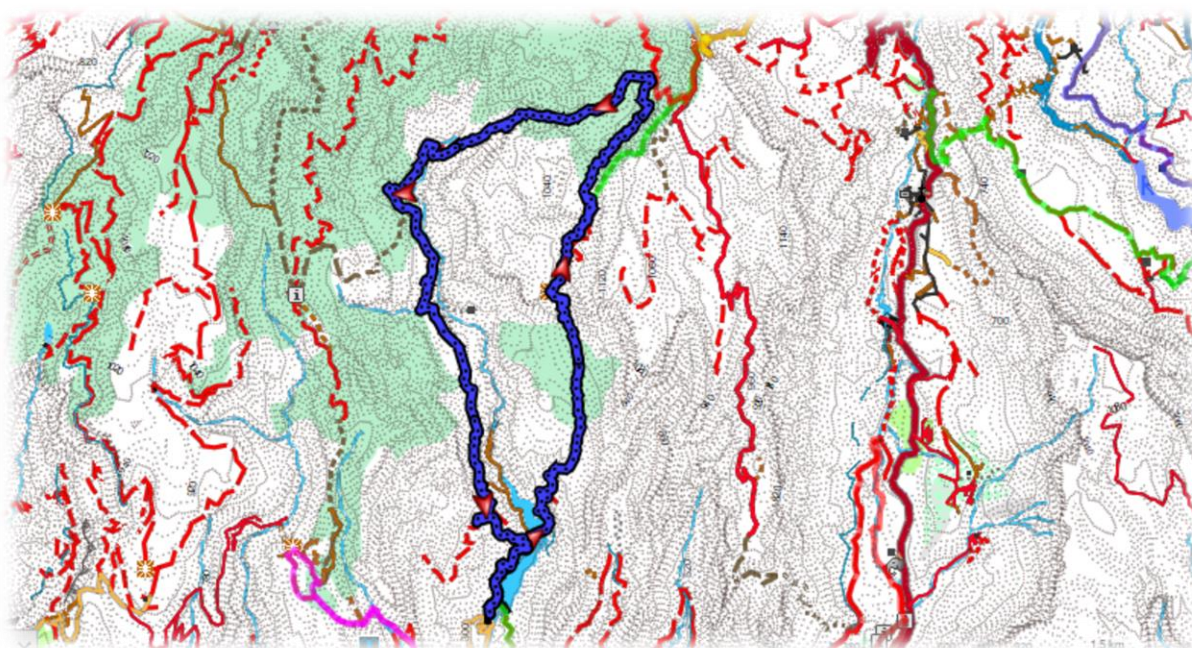
kan het dier zijn neusgaten sluiten. De soort werd met succes in 1405 op de Canarische Eilanden ingevoerd, waar het dier nog steeds voorkomt.

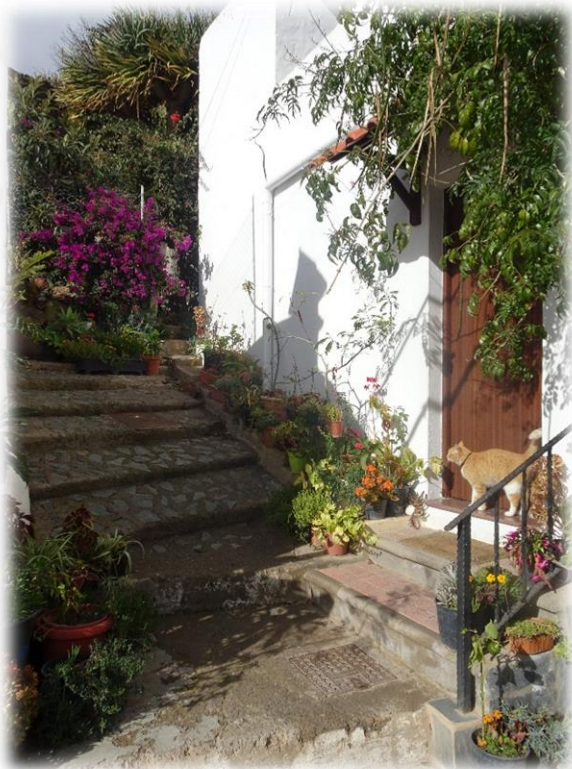
Maandag 23 januari 2023

- Soort : Luswandeling
- Plaats : Ayagaures
- Afstand : 18 km
- Stijgen : 900 m
- Dalen : 900 m
- Duur : 6 uur

Het stuwmaat van Ayagaures bevat wel nog veel water.

Dit park heeft meerdere waardevolle facetten, waardoor het tot beschermd gebied is verklaard. Bovendien spelen de bossen in dit park een belangrijke rol bij de ondergrondse

wateraanwending en de bodemconservering. Daarbij komt nog dat het dennenbos een van de meest karakteristieke systemen van Gran Canaria is.

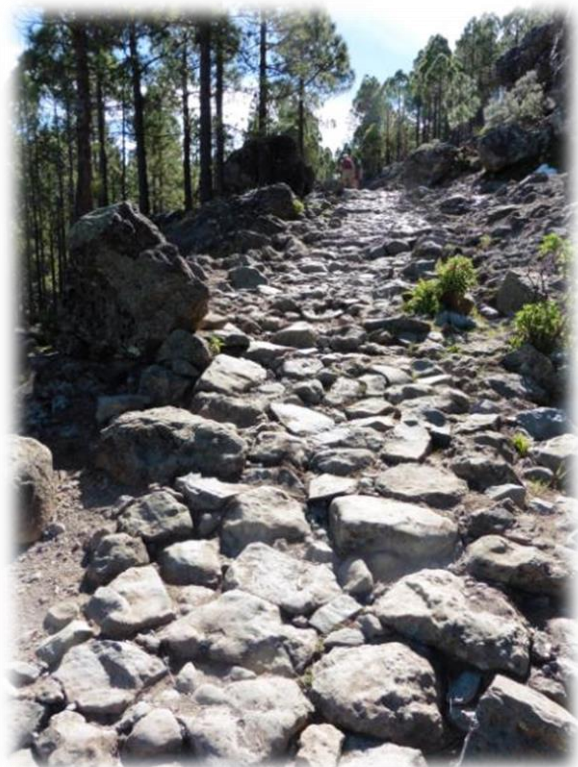

Geweldig is ook de Pino de Pilacones, een door vuur en storm geteisterde reuzenden, waarvan de overblijfselen een bizar natuurmonument vormen.

De reuzenden is na een bestaan van ongeveer 500 jaar gesneuveld tijdens een grote storm in 2008.

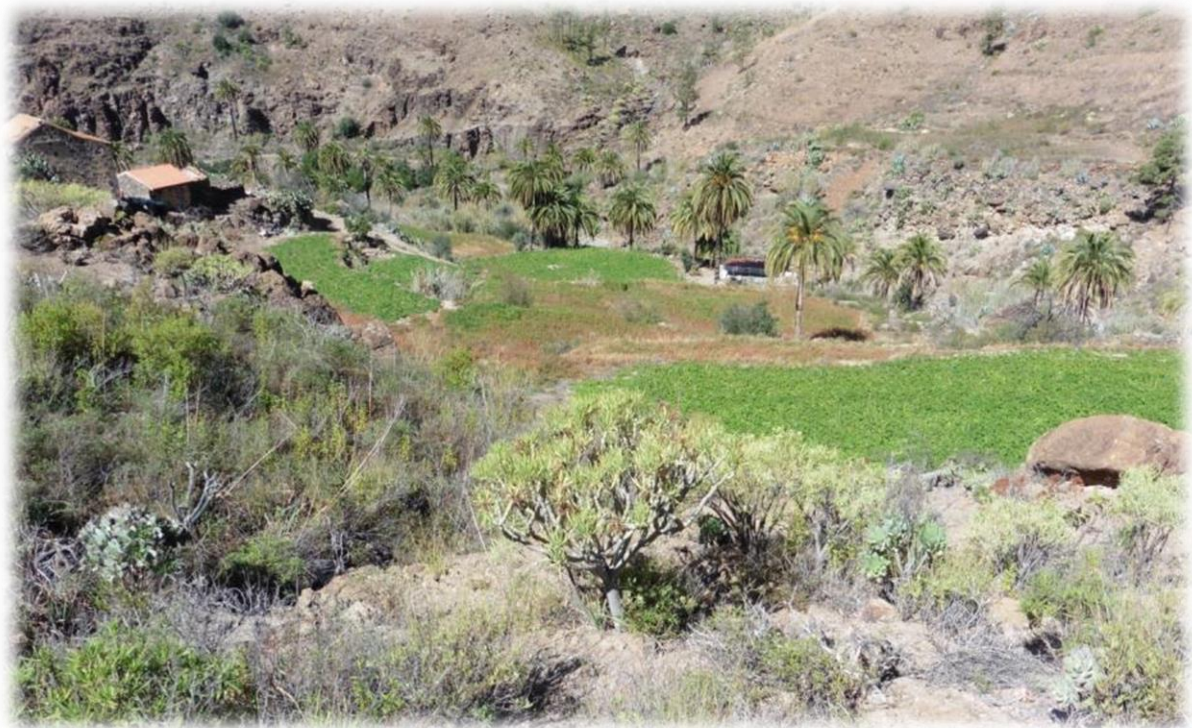
De den was al dood toen hij afknakte tijdens de storm. De stam was gedeeltelijk uitgehold en de binnenkant vatte vuur tijdens de grote bosbranden in de zomer van 2007.

De reuzenden heeft toen meerdere dagen gebrand omdat de den ook veel hars bevatte. De den blussen was niet mogelijk gezien de plaats niet of nauwelijks bereikbaar was.

In 2009 werd er een studie uitgevoerd op een stuk stam van de reuzenden, door de Universiteit van Madrid. Daar heeft men vastgesteld dat de gemiddelde groei 549 jaar was.

Tot nog toe is dit de oudste den die ooit werd aangetroffen op de Canarische Eilanden. Dit zou betekenen dat de den ontkiemde in de winter van 1457-1458.

De afdaling is technisch nogal naar de moeilijke kant, ook dit doen we dan voorzichtig.

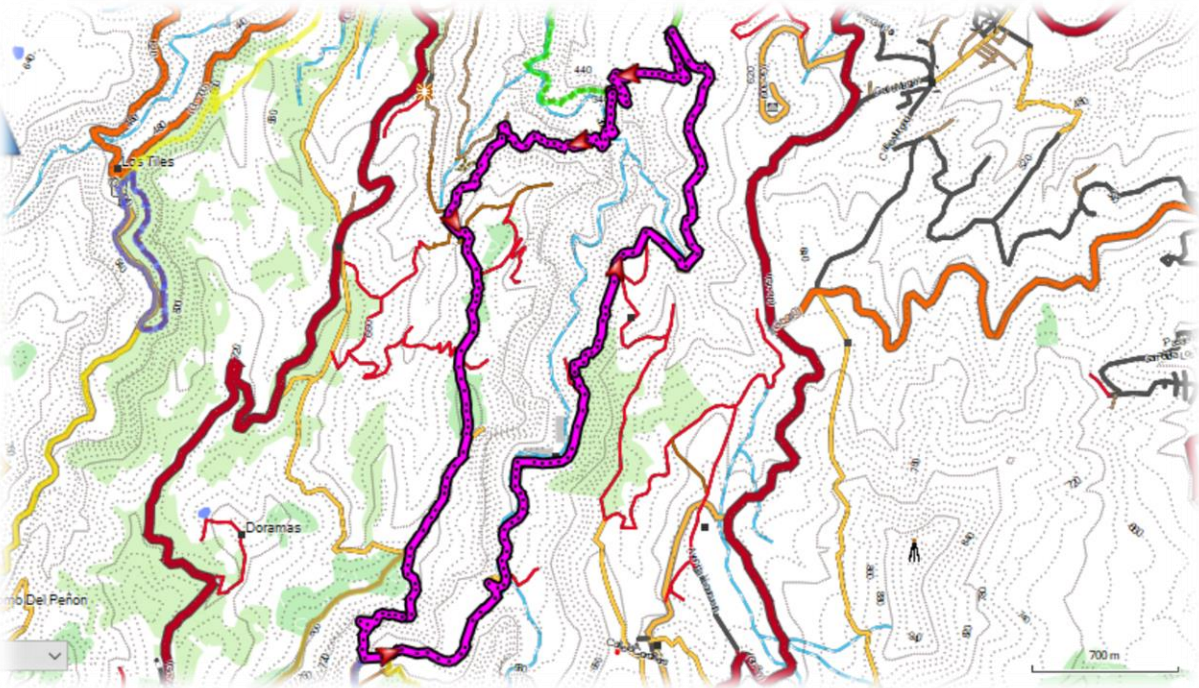

De kerstroos bloeit hier, van nature in het wild. Hier zijn het struiken die tot twee meter hoog worden.

Dinsdag 24 januari 2023

- Soort : Luswandeling
- Plaats : Firgas
- Afstand : 12 km
- Stijgen : 500 m
- Dalen : 500 m
- Duur : 4 uur

Barranco de Azuaje heeft zijn bron een hoogte van 1.620 meter in Valleseco. Het heeft zijn naam te danken aan Francisco Azuaje een vroegere suikerindustriël.

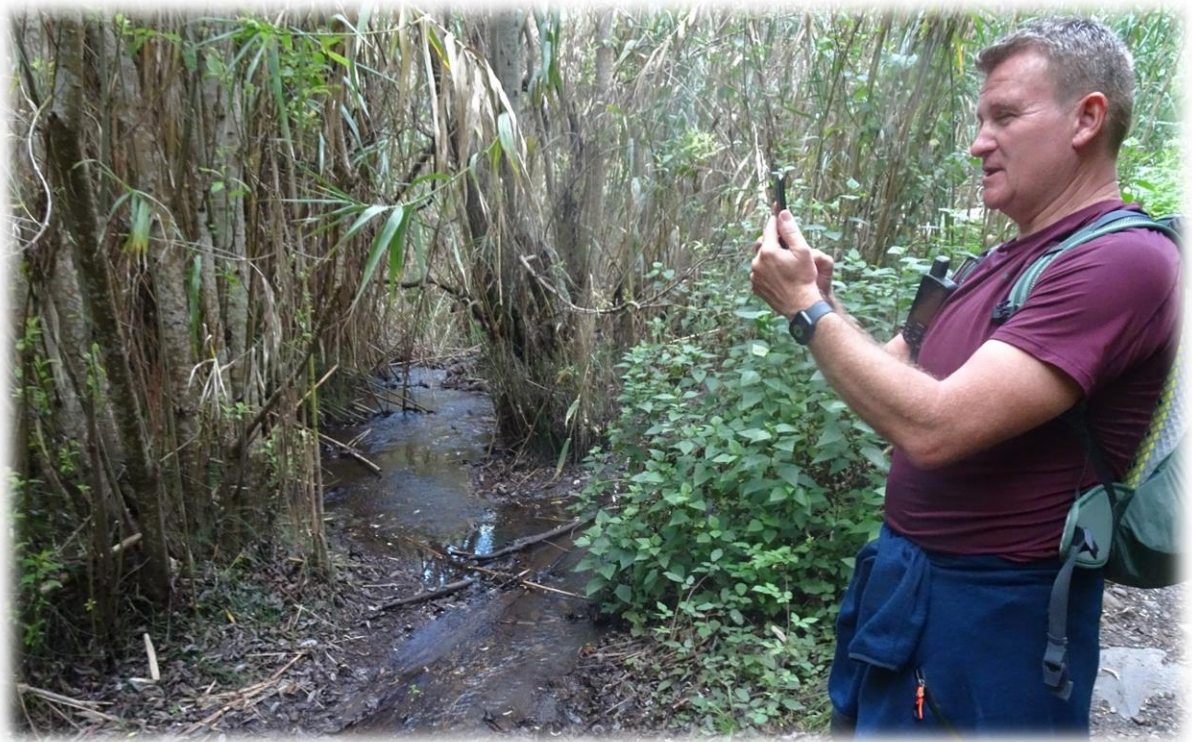
Wat het Azuaje Special Natural Reserve is geweest, is geconcentreerd in 5 km van het ravijn. De barranco bevindt zich nog in een deel van het laurierbos van Gran Canaria. Daarnaast heeft het gebied met rietvelden en wilgen.

Deze barranco heeft meerdere waterbronnen met mineraal-geneeskrachtige eigenschappen. Het water is rijk aan ijzer, silicaten, koolzuurgas en natriumbicarbonaat. De

bottelarij Firgas haalt haar water uit deze bronnen. Hun water zou ideaal zijn voor mensen met nierproblemen.

Rond 1868 werd er zelfs een klein hotel met 16 kamers gebouwd in deze barranco. Aan het einde van de 19de eeuw kwamen de eerste toeristen naar dit hotel om de geneeskrachtige eigenschappen van het water te proberen. Het hotel werd echter gesloten rond 1938.

Aronskelk zou zijn Nederlandse naam hebben te danken aan het verhaal dat de bloem uit de staf van de Bijbelse figuur Aäron is ontsproten. De aronskelken hebben een opmerkelijke

bloeiwijze. De bloemen leveren geen nectar, maar lokken insecten met een sterke geur en sluiten de insecten vervolgens voor 24 uur op.

De paradijsvogelbloem of vogelkopbloem, ook wel papagaaienbekbloem genoemd (*Strelitzia reginae*) is een kleurrijke bloem. De bladeren lijken op die van de banaan en groeien in twee

rijen. De vruchten zijn leerachtige, driehoekige doosvruchten met veel zaden met een oranje aanhangsel. De naam paradijsvogelbloem is gegeven doordat de bonte kleuren doen denken aan paradijsvogels. De bloemen worden in hun oorsprongsgebied ook daadwerkelijk bestoven door vogels (honingzuigers).

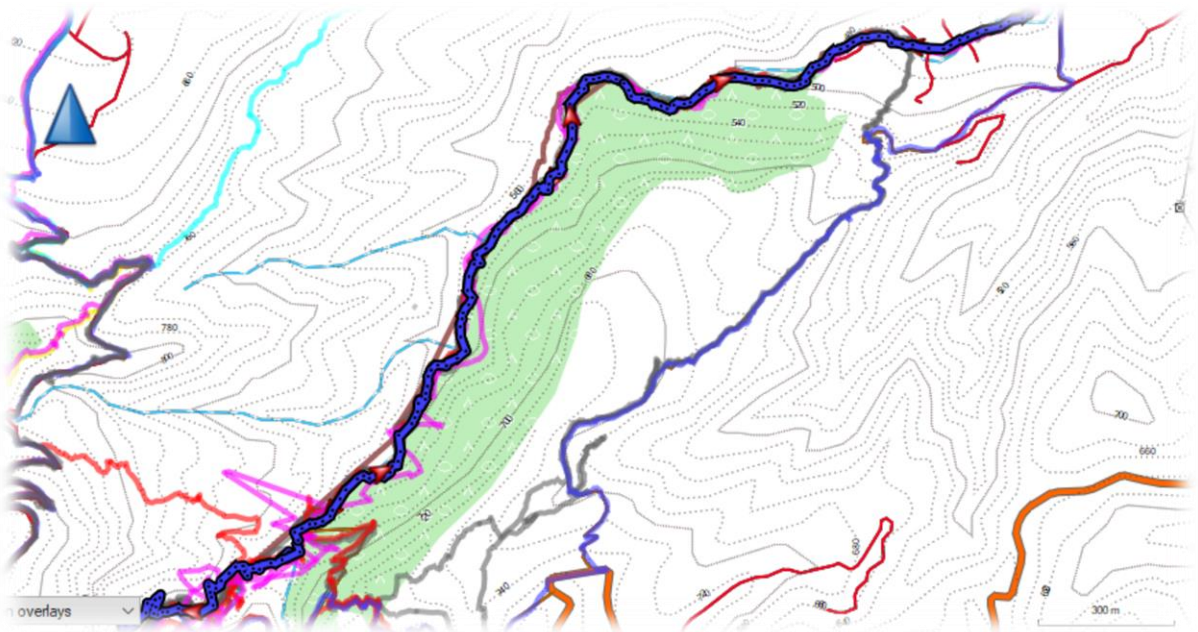
Na onze wandeling brengen we een bezoek aan het dorpje Firgas. Vooral het oude centrum is meer dan een bezoekje waard.

De vroegere Calle Real (Koningsweg) in het centrum is een voetgangersgebied waarvan de vrij sterke helling is gebruikt voor de bouw van een 30 meter lange uit lokale steen opgetrokken, getrapte waterbron.

Woensdag 25 januari 2023

- Soort : Heen- en terugwandeling
- Plaats : Los Arenales
- Afstand : 8 km
- Stijgen : 300 m
- Dalen : 300 m
- Duur : 3 uur

Deze wandeling is op sommige plaatsen nogal pittig en je mag zeker geen hoogtevrees hebben.

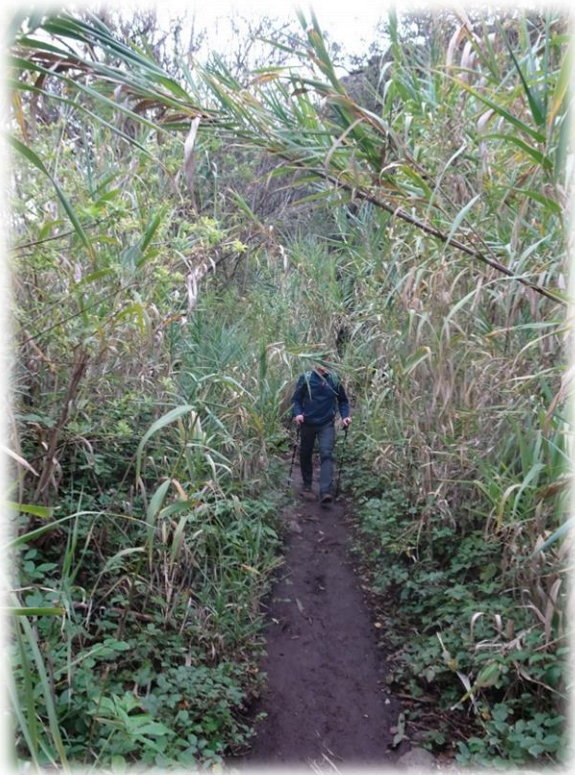
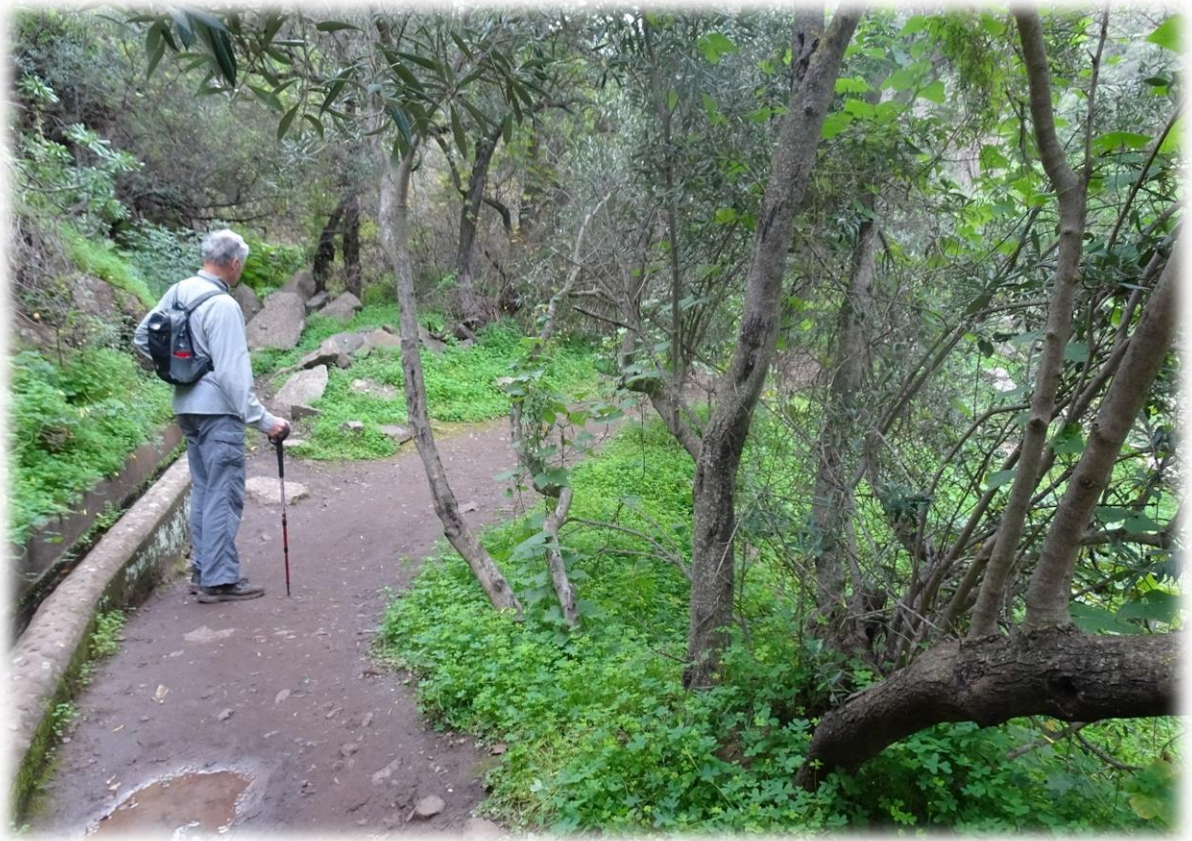
Steile rotswanden, grillig gevormde lavabergen, dramatisch neerstortente watervallen en de altijd groene vegetatie maakt dat dit een van de mooiste wandelingen is op Gran Canaria. Ik zal zal deze wandeling zeker in de toekomst nog meermaals doen.

Nergens anders komt dit voor op het eiland: hier stroomt het hele jaar door een beek.

De meeste bamboesoorten bloeien zelden, maar sommige jaarlijks, waarbij elke afzonderlijke plant niet vaker dan eens per drie jaar bloeit. Ook zijn er soorten waarbij planten in beperkte clusters tegelijk bloeien.

Spectaculair en bekend zijn soorten die zeer zelden bloeien en dan in een aantal gevallen wereldwijd afsterven. Tussen twee bloeiperiodes kan zelfs meer dan 150 jaar zitten. Als zo'n plant bloeit, dan bloeit hij in een groot gebied, soms zelfs zo groot als een continent of groter.

Hoe al die planten 'weten' dat ze tegelijk moeten bloeien stelt biologen nog steeds voor een raadsel. Na de bloei vindt massale achteruitgang en afsterving van bamboe plaats. Bamboe is de voornaamste voedselbron van de reuzenpanda die het moeilijk kan krijgen als in zijn leefgebied een belangrijke bamboesoort gaat bloeien.

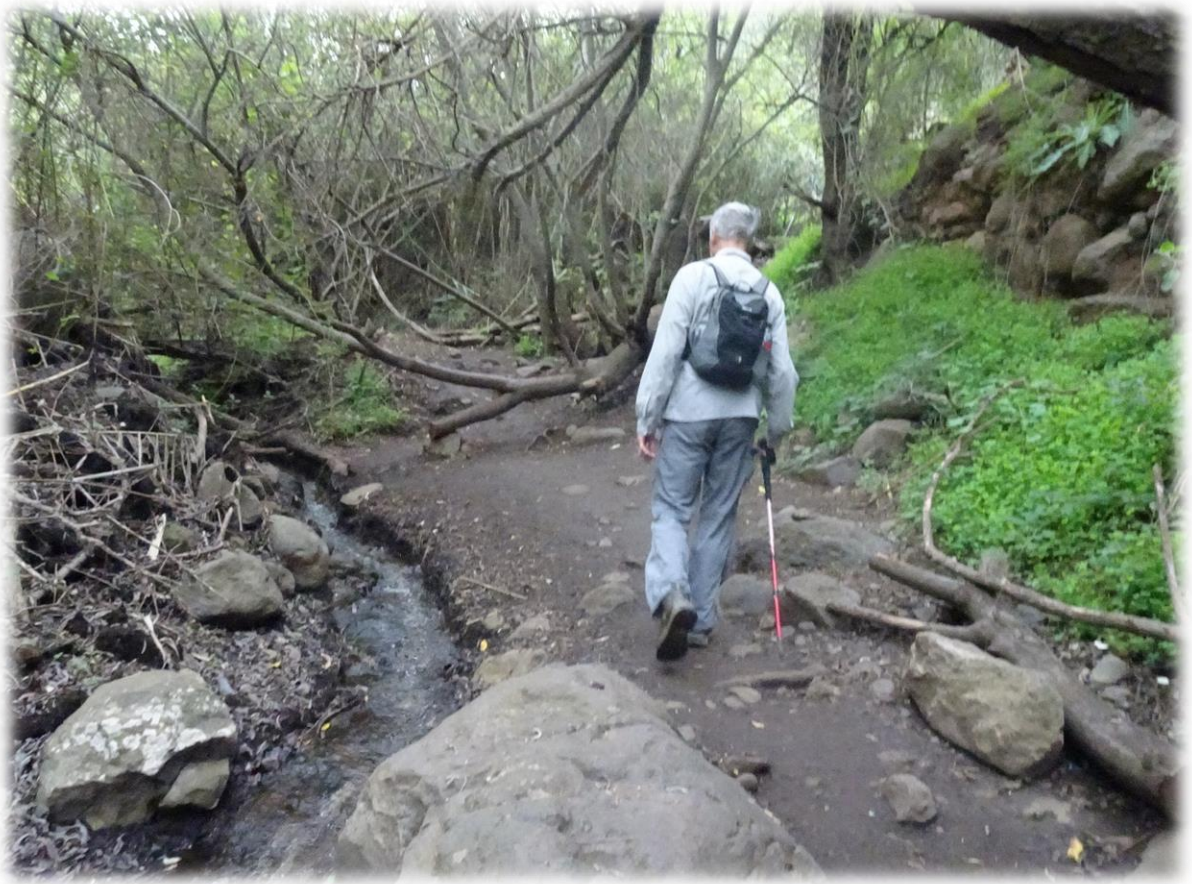
Deze Barranco trekt veel wandelaars aan. Als er tegenliggende wandelaars naderen stellen we even een moeilijke klauterpartij uit totdat de groep tegenliggers is gepasseerd.

Twee boven elkaar liggende watervalletjes. Hier is eigenlijk het keerpunt van de wandeling doch men kan nog wat verder gaan maar daar komt dan wel heel wat klauterwerk bij kijken.

Hoog boven onze hoofden zweven er torenvalken en buizerds in het rond. De ravijn van de torenvalken heeft dan ook zijn naam niet gestolen.

Het water van de beek voedt in het wild groeiende olijfbomen en wilgen, steeneiken en bamboe, die in de smalle kloof een bijna jungle-achtige vegetatie vormen.

Barranco de los Cernicalos (Ravijn van de Torenvalken) is één van de mooiste ravijnen van Gran Canaria. Hier vind je dan ook vrijwel ongerepte natuur.

Na onze wandeling brengen we nog een bezoekje aan Quatra Puertas en de achterliggende grotten, een Oud-Canarische vesting welke geheel kunstmatig werd gemaakt door de oorspronkelijk bewoners, de Guanchen.

De eerste Spanjaarden beschreven hen als lange mensen (rond 1,80 meter lang), met enigszins dikke lippen, blond haar en blauwe ogen. Ook leefden de Guanchen volgens de oudste beschrijvingen nog in het stenen tijdperk, met weinig ontwikkelde landbouw en met slechts een rudimentair pictoraal schrift.

De eerste Guanchen verzamelden eetbare gewassen en vingen vis. In de loop der tijd begonnen deze mensen hun gedragspatroon te veranderen: zij begonnen omstreeks het jaar 0 de grond te verbouwen en gingen in groepen wonen.

In de jaren die volgden ontwikkelden zij allerlei technieken zoals het cultiveren van gewassen (bonen, erwten, gerst en tarwe), het houden van vee (geiten, schapen en varkens), landirrigatie en pottenbakken. Het gebruik van het wiel was hen onbekend en dus werd al het aardewerk met de hand gevormd; bovendien kenden zij geen metaal en textiel.

Zij hulden zich in geitenvellen. Al hun gebruiksvoorwerpen werden gemaakt van aardewerk, steen en hout. Incidenteel werd het aardewerk met eenvoudige hulpmiddelen versierd. Op de wanden van een aantal grotten op Gran Canaria hebben de Guanchen decoraties aangebracht in de vorm van eenvoudige schilderingen.

De Guanchen waren hun kennis omtrent zeevaart kwijtgeraakt en dus was er weinig contact tussen de groepen Guanchen op de verschillende eilanden; iedere groep ontwikkelde zich op zijn eigen wijze. Men vermoedt dat de Berberstammen uit Noord-Afrika in rieten boten naar

de eilanden zijn gevaren. Toen deze boten rot werden kon men niet meer naar het Afrikaanse continent terugvaren; op de Canarische Eilanden groeit namelijk geen riet. Bovendien wisten ze niet dat je van hout schepen kon bouwen.

Toen de eerste Spanjaarden op de eilandengroep verschenen woonden de meeste eilandbewoners in grotten; slechts enkele families op Gran Canaria woonden in hutten.

De reis zit er op. Het was terug een toffe reis met een toffe groep.

Andere reisverslagen van deze jongen kun je terugvinden op www.ludwigdhaese.be

Gino Vandeweyer : gino.vandeweyer@telenet.be

Guido Claesen : gkclaesen@gmail.com

Henri Van den Broeck: vdbhenri@belgacom.net

Ludwig D'Haese : benaltijdweg@gmail.com

Tekst : Ludwig D'Haese

Foto's : Alle deelnemers